

РЕШЕНИЕ

№ 504

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-Н, в закрито заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20221100501087 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК

Образувано е по частна жалба на длъжника Л.М. Б.-Л. срещу отказ за прекратяване на изп.д. № 20158630403672 по описа на ЧСИ С.Б.Х., рег. № 863 на КЧСИ, обективизиран в съобщение изх. № 43158/02.12.2021 г. Жалбоподателят отправя искане за отмяна на отказа, намира същия за незаконосъобразен, неправилен и необоснован. Навежда твърдения, че изпълнителното дело следва да се прекрати поради приключване на изпълнението, доколкото вискателят издал удостоверение за погасяване на задълженията към него. Евентуално сочи, че производството следва да се прекрати на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Излагат се съображения, че събиране на таксите по изпълнението не е основание да се откаже прекратяването, доколкото е налице възможност за събирането им извън изпълнителния процес.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК не е постъпило възражение по жалбата от вискателя „О.Б.Б.“ АД.

В мотивите си съдебният изпълнител излага съображения за неоснователност на жалбата. Твърди, че заплащане на задълженията е станало директно по сметка на вискателя, незаплатени са останали таксите по изпълнителното дело в размер на 1 329 лева, които са за сметка на длъжника, доколкото плащането е извършено след образуване на изпълнителното дело. С молба от 05.10.2021 г. вискателят е поискал прекратяване на изпълнителното дело след заплащане на дължимите по изпълнително дело такси. Твърди, че не са налице основанията по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, доколкото в периода след спиране на

изпълнителното дело срокове не са текли.

Жалбата е депозирана от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване акт и в рамките на законоустановения срок за обжалване по чл. 436, ал. 1 ГПК /видно от датата на пощенското клеймо/, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Изпълнителното дело е образувано по молба от 03.12.2015 г. на „О.Б.Б.“ АД въз основа на изпълнителен лист от 22.10.2015 г., по гр.д. № 22243/2015 г. по описа на СРС, 66-ти състав издаден срещу Л.М. Б.-Л. за сумата от 8 856,27 лева главница, ведно със законна лихва от 23.04.2015 г. до изплащане на вземането, възнаградителна лихва в размер на 234,33 лева за периода 28.11.2012 г. – 21.04.2015 г., мораторна лихва в размер на 4 317,28 лева за периода 28.11.2012 г. – 21.04.2015 г. и 1 066,40 лева разноски. С молбата за образуване на изпълнително дело вискателят е поискал предприемане служебно на действия по насочване на принудително изпълнение срещу всяко установено секвестрируемо имущество и имуществено право на длъжника до окончателното погасяване на дълга. На 25.01.2016 г. е изпратено запорно съобщение за налагане на запор на вземания от банкови сметки на длъжника. На 25.01.2016 г. е издадено постановление за налагане на възбрана върху ¼ ид.ч. от собствен на длъжника недвижим имот. На 28.12.2016 г. по изпълнителното дело е депозирана молба от вискателя за насрочване на дата за опис на движими вещи на длъжника. На 06.04.2017 г. е връчена на длъжника призовка за принудително изпълнение. На същата дата е насрочен опис и оценка на движими вещи. С молба от 28.04.2017 г. е направено искане за спиране на изпълнителното производство, поради сключено между страните ден по – рано споразумение. С постановление от 28.04.2017 г. по искане на вискателя изпълнителното производство е спряно. С молба от 15.04.2021 г. вискателят е повикал изготвяне на справка за банкови сметки на длъжника и налагане на запор по установените сметки. С молба от 05.10.2021 г. на „О.Б.Б.“ АД е поискало прекратяване на производството поради пълно погасяване на дълга след заплащане на дължимите по изпълнителното дело такси. Производството е възобновено и на 15.10.2021 г. до длъжника е изпратено съобщение за дължими такси по Тарифа към ЗЧСИ в размер на 1 330,60 лева, връчено на 15.11.2021 г. С молба от 22.11.2021 г. длъжникът е поискал прекратяване на производството, прилагайки удостоверение от вискателя за липса на задължения. Съдебният изпълнител отказал прекратяване на производството на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, доколкото производството по делото е било спряно. Със съобщение изх. № 43158/02.12.2021 г., връчено на длъжника 21.12.2021 г., съдебният изпълнител съобщил отказа да уважи молбата на длъжника.

Съгласно мотивите към т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, вискателят трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни

действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. В доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Съгласно указанията в горещиторащото тълкувателно решение прекратяването на изпълнителното производство става по силата на закона, като не се изисква нарочен акт на съдебния изпълнител, с които да се констатира предпоставките за прекратяването. В настоящия случай по искане на вискателя във връзка с постигнатото между страните споразумение съдебният изпълнител постановил акт за спиране на производството, след влизане в сила на който до възобновяване на производството срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не тече. Съобразно общата разпоредба на чл. 61 ГПК при спиране на производството се спират и всички започнали да текат, но неизтекли още срокове. Към датата на постигане на споразумението и спиране на производството не е изтекъл двугодишния срок за перемиране на делото. Погасяването на правата на кредитора поради изтичане на срокове (давностен, преклузивен) не е целен от правото резултат, защото тук спирането е средство длъжникът да предотврати изпълнението като установи, че правото на кредитора не съществува или има пречка пред упражняването му. Затова в хипотезите на спряно принудително изпълнение от съда, не текат срокове (включително преклузивния по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК). Тъй като давността е правна последица и санкция за бездействието на правоимащия кредитор, когато той е задължен и има възможност да действа за упражняване на правото си, то ако не е задължен да действа поради изпълнение от длъжника на споразумението от 27.04.2017 г., перемпция не тече. Такъв срок не е текъл до датата на възобновяване на производството. През периода на спирането на изпълнителното производство не тече срок по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, водещ до перемирането на делото.

Във връзка с твърдението на частния жалбоподател за наличие на предпоставки за прекратяване на изпълнителното дело с оглед представеното от вискателя удостоверение за липса на задължения към 12.10.2021 г. следва да се посочи, че прекратяването на изпълнителното производство по чл.433, ал.1, т.1 ГПК, е различно от неговото приключване по смисъла на чл.433, ал.2 ГПК, доколкото се касае се за различни правни основания. В чл.433, ал.1 ГПК изрично и изчерпателно са уредени основанията, при които се прекратява изпълнителното производство. В чл. 433, ал. 2 ГПК е предвидено основание, при настъпване на което изпълнителното производство се приключва. Приключването на изпълнението по чл.433, ал.2 ГПК е обусловено от погасяване на задължението и дължимите разноси по изпълнението, които в случая не са заплатени. Действително извършеното доброволно плащане, с което е погасено вземането по изпълнителния лист, лишава от предмет изпълнителното производство, поради което то следва да бъде приключено, освен ако все още има да се събират разноси по делото.

Разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание по чл. 433 ГПК, но не и поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство по смисъла на чл. 79, ал. 1, т. 1 ГПК /Решение № 266 от 19.12.2013 г. по гр. д. № 1427/2012 г., IV ГО, Решение № 640 от 04.10.2010 г. по гр. д. № 920/2009 г., IV ГО/. В случая плащането е извършено след започване на изпълнителното производство, когато длъжникът е погасила задължението си след предявяване на изпълнителния лист от вискателя пред съдебния изпълнител. Безспорно се установява, че длъжникът е платила извънсъдебно и доброволно по силата на постигнато с вискателя споразумение. Принципната постановка в случая следва общото правило на чл.79, ал.1 ГПК, съгласно което таксата върху събраните суми за изпълнение на парично вземане по чл. 26 ТТРЗЧСИ винаги е за сметка на длъжника, когато е платил след започване на изпълнението, независимо дали е извършил плащането пряко на вискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело /Решение № 82/08.05.2012 г. по гр. д. № 1891/2010 г. на ВКС; Определение № 241/09.03.2016 г. по гр. д. № 6040/2015 г. на ВКС/. Следва да се вземе в предвид също, че по изпълнителното дело са налице извършени действия от страна на съдебния изпълнител, обезпечавачи и насочени към принудително изпълнение – налагане на заповед за спиране на банкови сметки и възбрана на идеални части от недвижим имот, които са станали повод страните да постигнат въпросното извънсъдебно споразумение. Съгласно решение № 266/19.12.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1427/2012 г. IV ГО, макар плащане да не е постъпило по сметката на съдебния изпълнител, а по сметка на кредитора, даденото от длъжника пряко на кредитора следва да се счита за събрана сума, доколкото съдебният изпълнител е запорирал или възбрал имуществото на съответната стойност.

От материалите по изп.д. № 20158630403672 се установява, че не са налице предпоставките по чл. 433, ал. 1 и ал. 2 ГПК, поради което липсват основания за съдебния изпълнител да постанови акт в този смисъл и отказът му да направи това по направеното от длъжника искане е законосъобразен. Посоченото е основание за формиране на извод за неоснователност на жалбата

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба на длъжника Л.М. Б.-Л. срещу постановен отказ по молба вх. № 61522/22.11.2021 г. за прекратяване на изп.д. № 20158630403672 по описа на ЧСИ С.Б.Х., рег. № 863 на КЧСИ, обективиран в съобщение изх. № 43158/02.12.2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____